

Тежки и леки времена.

(Превод от немски).

Веднаж св. Петър поискал от дедо Господа позволение да послезе на земята . . . Дедо Господ му позволил за осем дни. Свети Петър обаче се забавил цел месец. При все това дедо Господ го приел любезно и го запитал, защо се е забавил толкова.

— „О, Господи, рекъл свети Петър, на земята сж настъпили щастливи дни. Лозята грохнали от сладко грозде, хамбарите пълни с жито, едър и дребен добитък в изобилие, и целата земя е пълна с песни, хора и радост . . .“

— „Е, спомнят ли си хората и за Мен в тия щастливи дни?“ запитал дедо Господ.

— „Не, Господи, рекъл свети Петър. По целата земя никой и не спомена за Тебе, освен една бабичка, на която изгоре къщата. Тя се обжрна с вик тогава към Тебе, но всички и се смееха за туй“.

На другата есен свети Петър пак пожелал да слезе на земята и този път за цел месец. Дедо Господ му позволил, и той радостен напуснал небето. Още на третия ден, обаче, той се върнал и то твърде тъжен. Дедо Господ го запитал, защо този път тъй скоро се връща.

— „О, Господи, рекъл св. Петър. На земята сж настъпили тежки дни. Житото се не родило. Лозята се развалили. Глад и болести убиват народа, а над всичко туй отгоре и война, убийства и разбойничества.“

— „Кажи, свети Петре, спомнят ли си хората и за Мене в тия тежки дни?“

— „Да, Господи! Старо и младо сутрин и вечер вика към Теб, изповедва своята вина и ти се моли да бждеш милостив към тех и да отвърнеш от тех своя гнев. . . Послушай, Господи, моето ходатайство за тех и погледни на тех милостиво. . .“

А. Е.

